

Új erőket érzek, régi képeket, metaforákat szagolok ki, csak kifordítva, torzítva, más idegrendszerre hangolva, mint eddig. És jobbára jól is van ez így. Már akinél jól van, és aki tudja, hogy azokból a bizonyos hagyományokból,

38 Sopotnik Zoltán

ÚJ KÉNYSZEREK GIPSZBEN

amelyek mélyen ott kopogtatnak benne, hogyan tovább. Vagy legalább sejtí, jól tapogatózik, nem csak fáradtan másol. És normakövetően. Mint ahogy lenni szokott, a jól

sejtők és kanyarodók nincsenek sokan. A közhelyeket jól ismerők és okosan tagadók még annyian sem. Egy kezemen. De sajnós sokan még mindig nem látnak ki a tizenkilencedik századi líraeszmény alól – nehéz takaró. Nem mutatták meg nekik, hogyan kell. Ahogy nézem az irodalomoktatásban még mindig szitokszó a kortárs vers, a posztmodern és a posztmodern utáni nyelvet még mindig lent tartják a pincében, és a mai kor költőjét is, egy súlyos székhez kötözve. Persze vannak üdítő kivételek, és egyre többen lesznek, aminek örülnünk kell. És mindig van remény, mint ahogy azt a jelen pályázat eredménye is bizonyítja. Itt van már egy új nemzedék: erős hangok, pontos képek, óvatos metafizika. És felsejlenek az új kényszerek, mániák is, amelyek nélkül mit sem ér az egész. Például így: *„Ezt a pillanatot / most begipszeljük, hogy emlékezzünk a helyére.”* (Nagy Tamás) Gipszeljünk hát bátran, kicsit még durva az anyag, de nemsokára gyögyíthat.

